
FICCIONS

EL PARADÍS

Joan Llumí

Una part de la tripulació de la nau espacial es va cansar d'explorar l'univers. En trobar un planeta habitable, determinaren colonitzar-lo. Allí hi havia uns éssers de pell lletosa, que vivien sense treballar, feliços, innocents...

Arribant en un planeta d'aspecte enjardinat, la majoria de la tripulació de la nau espacial va determinar de quedar-se en aquell lloc i deixar-se d'aventures i d'exploracions. Feia molt de temps que voltejaven per zones desconegudes i hi havia qui sospitava que allò mai no s'acabaria i que no en treurien res de bo, i potser hi deixarien la pell. Menjar sempre algues cultivades en els dipòsits de residus i no parar ni diumenges ni dies feiners és cosa que arriba a cansar, s'ha de reconèixer.

Tant Clark com Chambers van intentar de convèncer els seus companys perquè continuessin la missió exploratòria, però no van aconseguir res. Tota la dotació, excepció feta de Jennings, Clark i Chambers, es va entestar a deixar la nau per romandre en aquell lloc que van anomenar "Paradís". Hi havia aigua en abundor, arbres fruiters, ocells de tota mena i animals de bon aspecte que podrien esdevenir bestiar domèstic. També havien establert contacte, si es pot dir així, amb uns habitants d'aspecte humanoide i pell lletosa, molt innocents, amb rostre de badochs, que seguien els visitants pel seu planeta fent ganyotes i gesticulacions.

Tot semblava pronosticar una colonització pròspera i tranquil·la.

Hi va haver una cerimònia de comiat i Jennings es va considerar obligat a proporcionar als seus antics companys de viatge un aparell per emetre missatges a la nau, model compacte. D'aquella manera es mantindria el lligam amb el vehicle.

Un dels promotors de la colonització del Paradís va prendre possessió d'aquell territori en nom de la humanitat i d'una certa unió d'estats intercontinentals. Després van baixar paquets de la nau, amb eines i amb tot allò que van considerar convenient per anar endavant. Els autòctons hi acudien encuriòsits; això sí, fent lloc per deixar passar.

-Ja els espavilarem, aquests!
-va dir un dels colons, que portava un fardell que potser li pesava massa.

El qui s'havia nomenat "promotor de la colonització", sentint el que deia el seu company -potser per consolar-lo, atès que ell s'havia reservat el privilegi de dirigir l'operació d'amuntegar paquets- li va

dir aquestes paraules en to estimulante, assenyalant els autòctons:

-Tranquil! Més endavant tindrem mà d'obra assegurada!

Quan tot va estar ben disposat, es van acomiadar dels tres cosmonautes que continuaven la missió i la nau va sortir petant com si fos un tap d'ampolla de cava.

Els colonitzadors van començar a fer projectes:

-Caldrà talar boscos per aixecar les nostres cases.

-Convertirem les selves en grans horts!

-Construirem canals per regar els horts!

-Aixecarem sínies per tal d'eleva l'aigua fins als canals, i aquests dròpols que hem trobat aquí hauran d'aplicar les seves energies donant voltes i més voltes per fer moure la roda de catúfols.

-Això sí, s'haurà d'establir un règim democràtic.

-I els dròpols, quin paper hi faran, en aquesta democràcia?

-La democràcia, estimat company, significa que allò que has de fer per força ho portes a terme

lliurement, perquè una majoria t'assenyala allò que realment convé a tothom. Els dròpols votaran, perquè ningú no els en pot negar el dret, però això no vol dir que deixin de girar per fer funcionar la sínia.

-¿Però creieu que es pot conviure amb aquesta mena de gent de pell lletosa, acostumada a fugir de tot treball?

-Senyors, senyors... Aquests dròpols tenen tot el dret a treballar. En això estem d'acord. Ara bé: tenen els seus costums i hem de ser respectuosos amb el seu tarannà. És per això que

establirem unes "reserves" o zones on puguin viure confinats els qui treballin per a nosaltres, mantenint les seves maneres i els seus costums, perquè tots sabem que s'ha de ser respectuós amb les cultures autòctones. Això si, caldrà educar-los per al treball...

Mentre els colonitzadors feien aquestes consideracions sense deixar de numerar els paquets que havien baixat de la nau, els autòctons badocs anaven sortint de les frondositats. Badocs i més badocs i encara més badocs, tots gesticulant i fent ganyotes.

El promotor, mogut per un esperit de precaució, va considerar convenient cridar la nau perquè posés remei a aquella situació, però precisament quan ho anava a fer, mitjançant l'emissor que Jennings li havia donat, de cop i volta, un badoc l'hi va agafar, i hi va fer una queixalada tan tremenda que l'hi va esmicolar.

Els colonitzadors es van adonar, amb desplaença, que els badocs tenien la capacitat de cruspir-s'ho tot...

